

talt dig. Nu skal jeg gøre det i hans Sted; og naar du har hørt den, vil du vistnok af dig selv forstaa, hvorfor han bestemte den Gave netop til dig. «

Hun holdt inde lidt og laa fra nu af med lukkede Øjne, saadan som Faderen havde gjort det under sin Sygdom. Saa fortsatte hun:

»Det var en Gang, da Fader som halvvoksen Dreng efter en Juleferie skulde rejse hjemmefra og tilbage til Latinskolen, saa havde Bedstefader forlangt at faa hans Kuffertnøgle. Han sagde, at han vilde se efter, inden Kufferten kom paa Vognen, om nu ogsaa alting var lagt ordentligt ned og ingenting glemt. Herover blev din Fader fornærmet, — som han i sin Ungdom let blev det — og han rejste bort i Vrede uden at have sagt Bedstefader Farvel. Da han om Aftenen kom til Skolen og lukkede Kufferten op, fandt han alt sit Tøj urørt, men øverst laa en lille Pakke i Papir, . . . det var det Ur, som du nu holder i din Haand. Det var en Gave fra Bedstefader; han havde villet lægge den uset ned i Kufferten; det var derfor, han havde benyttet det Paaskud, forstaar du jo nok. Da din Fader havde forstaaet det, faldt han i en heftig Graad. Og da han havde grædt over sig selv og angret sin Overilelse, saa tog han noget Tøj paa sig og gik endnu samme Nat paa sin Fod de ti Mil hjem og standsede ikke, før han kunde kaste sig om sin Faders